

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: N. D., narozený x. x. xxxx,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha
7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j. OAM-405/DS-PR-D05-2021,

takto :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 6. 2021, č. j. OAM-405/DS-PR-D05-2021, žalovaný rozhodl podle čl. 26 odst. 1 **Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen Dublinské nařízení)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

tak, že **státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení je Rumunsko**. Toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Důvodem pro uvedený postup žalovaného byla skutečnost, že po zajištění žalobce dne 13. 5. 2021 pro nelegální pobyt na území ČR, bylo ze systému EURODAC zjištěno, že podal dne 6. 4. 2021 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Žalobce obdržel dne 28. 5. 2021 informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, oč opřel svůj závěr, že v případě Rumunska neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a zabýval se tím, zda má žalobce na území České republiky socioekonomické vazby či zda existují okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro něž by bylo namíste přistoupit k použití diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013.

II.

Žaloba

2. Žalobce především namítal, že nemůže být předán do Rumunska, neboť zde dochází k vážným systémovým nedostatkům v oblasti azylového řízení a žalovaný nepostupoval dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, když neposoudil faktickou situaci v Rumunsku, v důsledku čehož nezjistil stav věci v takovém rozsahu, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a nedopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný povrchně považoval systém azylového řízení v Rumunsku za bezchybný. Poukázal na to, že závěry žalovaného ohledně neexistence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení v Rumunsku, nemají oporu ve zprávách, neboť žádná ze zpráv či stanovisek, na něž žalovaný odkazuje, není součástí správního spisu. Žalovaný jako jediný zdroj pro posouzení uvádí zprávu Informace OAMP ze dne 20. 5. 2021 týkající se azylového systému v Bulharsku a tento dokument využívá způsobem, z něhož není možné posoudit, zda v Rumunsku skutečně dochází k systematickým nedostatkům pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Na Straně 3 rozhodnutí žalovaný opírá důvody přemístění o Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020, jež však nejsou ve správním spise a žalovaný tak odkazuje a argumentuje informacemi o azylovém systému v dokumentu, který není součástí správního spisu, což zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Poukázal na to, že žalovaný nijak nekonfrontoval jeho tvrzení ohledně podmínek v zařízení pro cizince v Rumunsku s objektivními informacemi ohledně reálného stavu. Žalobce přitom uvedl, že po celou dobu svého pobytu nedostával najíst, přičemž tato tvrzení žalobce nemá možnost prokázat jinak než svou výpovědí. Žalovaný se nevypořádal s povinností buď uvést, že se popisované zážitky žalobce zakládají na pravdě či najít přesné informace, jež jeho tvrzení vyvracejí. V žalobě dále citoval konkrétní materiály dokládající aktuální informace o azylovém systému v Rumunsku, z nichž vyplývá nepříznivá situace, jež je v rozporu se závěry žalovaného ohledně absence systémových nedostatků.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, zákona o azylu či mezinárodní závazky ČR a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Uvedl, že si obstaral potřebné judikáty NSS v Brně a dostatečné množství aktuálních, objektivních a důvěryhodných informací a pokladů a postupoval v souladu se zákonem, když vydal napadené rozhodnutí. Rumunsko uznalo dne 28. 5. 2021 svoji příslušnost k posouzení žádost žalobce a žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného bezprostředně závazného Nařízení Evropského parlamentu a Rady a použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení dospěl k závěru, že k řízení o udělení mezinárodní ochrany je příslušná Rumunská republika v souladu s čl. 18 uvedeného nařízení. Je zřejmé, že provedl dostačující dokazování, věc posuzoval ve vztahu k článkům Nařízení Evropského parlamentu a Rady a rozhodnutí podložil logickými a právními úvahami a řádně je odůvodnil. Dle přesvědčení žalovaného žalobci v Rumunské republice žádné mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nehrozí, dále uvedl, oč tento svůj závěr opírá a odkázal na konkrétní judikaturu. Pokud žalobce v žalobě poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí žalovaný své důvody k přemístění opírá o Informace OAMP ze dne 18. 8. 2020, jež však nejsou ve správním spise založeny, k tomu uvedl, že z tohoto dokumentu žádné skutečnosti necituje, naopak uvádí, že tento dokument je pravidelně aktualizována doplňován, přičemž právě tento aktualizovaný zdroj z roku 2021 je součástí spisového materiálu. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl zamítnutí žaloby, neboť se nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu, správního řádu či mezinárodní závazky ČR, v důsledku čehož by bylo jím vydané rozhodnutí nezákonné, vadné či nesprávné či že by jím byl žalobce zkrácen na svých právech.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupem dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) presumován. Vzhledem k tomu, že soud neshledal k nařízení jednání důvod, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl spolu s dalšími čtyřmi osobami kontrolován dne 13. 5. 2021 hlídkou Policie ČR na bývalém hraničním přechodu Lanžhot. Žádná z těchto osob nebyla schopna předložit doklad, jenž by ji opravňoval ke vstupu či pobytu na území České republiky, přičemž u nich byly nalezeny dokumenty a kopie azylové

karty. Jelikož vzniklo podezření, že se tyto osoby na území ČR zdržují neoprávněně, byly zajištěny dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a eskortovány na OPKPE Brno k provedení dalších služebních úkonů. Žalobce byl téhož dne zajištěn rozhodnutím Policie ČR Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje č. j. KRPB-85234-18/ČJ-2021-0600022-Z dle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. a doba zajištění byla v rozhodnutí stanovena na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody s tím, že končí dne 13. 6. 2021. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že do ČR přicestoval nelegálně, měl v úmyslu dostat se do Francie, tam požádat o azyl a pracovat. O azyl již požádal v Rumunsku, kde byla jeho žádost zamítnuta. Není ochoten se do Rumunska vrátit, chce se dostat do Francie. Afghánistán opustil z ekonomických důvodů a ze strachu z Tálibánu. Nemá v úmyslu zůstat na území ČR a požádat zde o azyl. Při pohovoru v rámci řízení dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 žalobce uvedl, že v ubytovacím zařízení v Rumunsku nedostali jídlo, toto si museli kupovat, byla tam špína. Nechce se tam vrátit, jsou tam špatné životní podmínky, chce se dostat do Francie. Z výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobce podal dne 6.4.201 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. Žalovaný vycházel z Informace OAMP z 20. 5. 2021 Rumunsko - Azylový systém a zabýval se v souvislosti s rozhodnutím i otázkou epidemiologické situace související s onemocněním COVID-19.

8. Dne 9. 6. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
9. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu Ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. e) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).
10. Žalobní argumentace žalobce se týkala údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nesprávného posouzení otázky, zda přemístění žalobce do Rumunska brání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení a to především s odkazem na podmínky azylového řízení.
11. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, které určuje, který členský stát je příslušný k rozhodnutí o žádosti žalobce.
12. Dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení „Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
13. V případě kritérií stanovených v člancích 7-15 Dublinského nařízení, dle kterých dochází k určení příslušného státu, se jedná o určení příslušného státu za situace, kdy žadatel podal první žádost v některém členském státě EU. Tím je myšleno, že doposud nepodal žadatel žádost o mezinárodní ochranu v žádném jiném členském státě EU. Jak vyplynulo z řízení před žalovaným, žalobce podal dne 6. 4. 2021 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku, jež dne 28. 5. 2021 uznalo svoji příslušnost k posouzení této žádosti žalobce. V souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný,

protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Žalovaný se v té souvislosti zabýval otázkou, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

14. Žalovaný až v řízení před soudem předložil fotografie dokládající nevyhovující ubytovací podmínky, aniž blíže specifikoval, kdy, kým a v jakém zařízení byly pořízeny, přičemž z těchto fotografií ani z tvrzení žalobce tyto skutečnosti nevyplývají. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že žalovaný „zcela povrchně považuje systém azylového řízení v Rumunsku za bezchybný“, neboť toto z jeho rozhodnutí nevyplývá. Naopak, z rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval existencí zhoršených životních podmínek v azylových zařízeních, jež vyplývají i ze zprávy Rumunsko Informace OAMP z 20. května 2021, z níž žalovaný mj. vycházel, a v té souvislosti uvedl, že si je vědom, že životní podmínky v Rumunsku jsou oproti ekonomicky vyspělejšími západními zemím odlišné, ale přesto nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a v té souvislosti odkázal na souladnou judikaturu NSS, dle níž rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které jsou ke zlepšení, avšak není je možné posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu. S tímto závěrem se soud ztotožňuje.
15. Pokud se týká žalobcem tvrzeného problému v nedostatku tlumočnicků do hlavních jazyků a nedostatků v jejich činnosti, pak i tato skutečnost z výše uvedené Informace OAMP vyplývá, avšak v soudem posuzovaném případě z napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci bylo tlumočeno do jazyka paštu, přičemž žalobce ke způsobu a úrovni tlumočení žádné námitky v průběhu správního řízení nevzněsl.
16. Pokud se týká žalobcem tvrzeného nedostatečného zajištění stravování, ani tyto problémy nelze vyloučit, nicméně za situace, kdy z tvrzení žalobce vyplývá, že zároveň byla zajištěna možnost si stravování zakoupit, nelze dospět k závěru, že by žadatelé byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by v Rumunsku existovaly takové nedostatky, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Z okolností případu rovněž nevyplývá, že by stěžovatel byl zranitelnou osobou.
17. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známy a případně okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené

a zda je proto předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto povinnost splnil, neboť provedl zhodnocení situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku a vysvětlil, proč v případě žalobce nejsou dány důvody zamezující jeho předání do Rumunska, jež je státem příslušným k jeho přijetí zpět. Při hodnocení této otázky žalovaný vycházel z obecně známých skutečností a z výpovědi žalobce. Žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, jak a na základě čeho rumunský azylový systém posoudil, a z jakých důvodů závažné systémové nedostatky neshledal.

18. K argumentaci žalobce je třeba uvést, že se soud neztotožňuje s jeho názorem, že žalovaným uvedený zdroj informací Informaci OAMP ze dne 20. 5. 2021 je zdrojem nedostatečným a nelze souhlasit ani s tím, že by absence Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020, na něž žalovaný v rozhodnutí odkazuje, ve spise, měla za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť v rozhodnutí je uvedeno, že tento dokument je pravidelně aktualizován a doplňován, aby co nejvíce reflektoval aktuální situaci na území Rumunska ve vztahu k azylovému řízení a právě z této aktualizované informace ze dne 20. 5. 2021 žalovaný vycházel. Pokud žalobce uvedl, že se tato informace OAMP týká Bulharska, pak toto neodpovídá skutečnosti, neboť tato se zabývá situací v Rumunsku.
19. V souvislosti s výše uvedenými zjištěnými nedostatky je třeba uvést, že ne každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě brání jejich předání či zajištění. Tento závěr vyplývá z bodu [8] rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019 - 25, dle kterého musí nedostatky v azylovém řízení dosahovat takové intenzity, aby hrozilo porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Námitka těchto nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy Evropské unie. V žalobě tvrzené nedostatky rumunského azylového systému spojené zejména s nevyhovujícím tlumočením, ubytováním a stravováním nelze považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Soud tak dospěl k závěru, že v případě žalobce pochybnosti ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku nepanují, a proto shledal námitku ohledně těchto nedostatků nedůvodnou. Žalovaný vycházel především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých vyplynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit žadatelům o azyl adekvátní podmínky, byť tyto podmínky nedosahují úrovně obvyklé ve vyspělejších evropských zemích. Žalovaný popsal, z jakého důvodu závažné systémové nedostatky neshledal a vzhledem k získaným informacím a charakteru řízení lze takové odůvodnění pokládat v nyní projednávaném případě za dostačující.

Soud na základě výše uvedené argumentace nepovažuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť napadené rozhodnutí obsahuje veškeré myšlenkové pochody žalovaného, stejně jako důvody, na jejichž základech dospěl k závěrům uvedeným ve výrocích rozhodnutí. Co se týče povinnosti žalovaného zjistit skutečný stav věci, považuje soud tuto povinnost za splněnou.

20. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 Rumunsko, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů a na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. 8. 2021

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně